

humane Rante, der ligger til Grund for det. — Naar jeg nu gaar over til selve Lovforslaget, saa forekommer det i det Mindste mig, at de Forderinger, man fra et praktisk militært Standpunkt maa stille til en militær Straffelov, væsentlig kunne henføres under tre Hovedretninger. For det Første maa Lovforslaget være saaledes affattet, at det sætter de Kommanderende i Stand til at hejde Mandstugten uden for hyppig at anvende Straf og uden til daglig Brug at ty til overvættets strenge Straffe. For det Andet bør man sikkre de Undergivne mod Vilkaarlighed og Myndighedsmisbrug fra de Overordnede Side, og endelig maa Loven være nøie afpasset efter de Forhold, hvorunder den kommer til Anvendelse. Med Hensyn til den første Fordering, altsaa Lovens Tone til at tjene som Støtte for Disciplinen, er det væsentligt Straffeartene, der komme i Betragtning. Med Hensyn til de her foreslaaede Straffearter kan jeg for en stor Del henholde mig til, hvad den ærede foregaaende Læser har udtalt. Det forekommer mig, at de militære Straffe maa have et mere koncentreret Maaal end de borgerlige. I Militæretaten staa Befalingsmændene, de, der skulle udøve Kontrolen lige overfor de Mange, ofte — til Søs altid — isolerede overfor de Mange, der ere udsatte for at lade sig smitte af det flette Exempel, og altsaa maa de Straffebestemmelser, der skulle ramme Maalet, have en mere repressiv Karakter end Straffene i de borgerlige Straffelove, og naar Straffene ere kortvarige, intensive og iøjensaldende, ville de lettest kunne tilfredsstille de militære Forderinger, uden at de derfor i og for sig behøve at være mindre humane. Under søger man de Straffe, der ere bragte i Forslag i det fra det andet Thing indkomne Lovforslag, vil man se, som det er fremhævet, at det er en Række af Arrest- og Fængselsstraffe i stigende Skala. Der er intet Moment i dem, som adskiller dem fra de almindelige i det daglige, borgerlige Liv anvendte Straffemidler. Der er kun en enkelt Straf, som man kan kalde militær, nemlig Eftertjenesten; men med Hensyn til den har jeg det Indtryk, at den høitagtede Minister andetsteds har udtalt, at han mindre betragtede den som en almindelig Eftersraf end som et Middel til at supplere den manglende Uddannelse, der for Delinkventen var bleven en Følge af at have henhiddet i Arrest. Man bør imidlertid ogsaa tage den saaledes under Overveelse, at man søger at bestemme dens Betydning som Straf, og i denne Henseende kan jeg nærmest slutte mig til, hvad den ærede foregaaende Læser gjorde opmærksom paa for Landetatens Vedkommende. Jeg tror, at den rammer ikke blot Personen, men Mandskabet i det Hele. Med Hensyn til Flaaden vil jeg navnlig henpege paa denne farlige Side ved Eftertjenesten: ved disse Eftertjenestemænd tilføres man de Skibe, der ere paa Togt, de flette Traditioner. Det er ikke en Theori, jeg

griber ud af Luften, men en Livserfaring, jeg henter fra 4 Mars Tjeneste i Frankrig, hvor vi havde disse Eftertjenestemænd. De vare med et stærkt, men sandt Udtryk Skibets Forbandelse. Det var Folk, der paa deres Skuldre havde det største Antal Forseelser, og som altid gav det flette Exempel, og man kunde aldrig være sikker paa at faae en ordentlig Disciplin i et Skib, før man blev dem kvit. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Punkt, men vil kun sige, at disse Eftertjenestemænd ville blive en Gjentagelse af de tidligere Stedfortrædere. — Altsaa, Straffeartene have saa lidt af det militære Element i sig, at de i denne Henseende ikke ville afgive den Støtte for Disciplinen, som jeg maa ønske, og jeg skulde derfor meget tilraade ved et Eftersyn af Lovforslaget at søge ved intensivere Straffe at bøde paa denne Mangel ved de Straffe, der her i disse Udskift ere bragte i Forslag. Hvad den anden Fordering angaar, at Straffeloven skal sikkre de Underordnede mod Vilkaarlighed fra de Overordnede Side, skal jeg være rede til at erkjende, at det er en af de vanskeligste Opgaver for Lovgiveren at forme sige Sikkringsparagrafer paa en saadan Maade, at de ikke indeholde en Fare for eller en Trusel imod de Kommanderende. I denne Retning finder jeg, at Lovforslaget ogsaa kunde trænge til en lidt grundigere Overveelse. Bestræbelsen er høit prisværdig helt igjennem, og Maalet er flere Steder truffet; men enkelte Steder stiller man Forderingerne til de Kommanderende meget høit — ikke for høit, naar man giver dem Midlerne til at tilfredsstille disse Forderinger; men det er det, man ikke altid har gjort ved at give den Undergivne en vis Leilighed til Modstand, som kan være meget farlig. Jeg skal, for ikke at trætte, kun anføre et eneste Exempel. I §§ 131 og 132 af det oprindelige Lovforslag er der Bestemmelser om, hvorledes man skal optrede overfor sine Undergivne, og derefter er der brugt det Udtryk, at man ikke maa tiltale Folkene drillende. Det er den Slags Udtryk, der ere teimelig farlige i en militær Lov. Den følgende Paragraf indeholder en Bestemmelse, som det ærede Lands-thing i sin Tid har indsat, og som gaar ud paa, at man som Superior er undergoven en højere Straf, naar den utilbørlige Udfærd er udstiftet mod Nogen, som er i beruset Tilstand. Nu er det en bekjendt Sag, at Folk, der ere i mer eller mindre Grad bestjante, have en stærk Tilbøielighed til at betragte ethvert Ord, man siger til dem, som Drilleri, og naar Superioren overfor en beruset Undergoven skal undgaa ethvert Udtryk, der er „drillende“, kommer han i en næsten umulig Stilling, idetmindste ombord, hvor man ofte har et Fartøj paa Siden fuldt af Landgangsfolk, hvoraf flere ere i en saadan Tilstand, at man maa heise dem over Siden. Der er i denne Retning stillet flere Forderinger til de Kommanderende, medens